

Самъ

самичкът

24

Чичо Никола дойде много загриженъ. Той прошепна нѣщо на мама и на татка и ги поведе нанѣкжде. И ето ме самъ-самичкътъ въ цѣлата къща.

Седя на столчето. Предъ мене стоятъ нѣколко играчки, които сж ми дошли до гуша, а до масата виждамъ скжсанитѣ чехли на мама — единиятъ накриво, а другиятъ съ обърнато стжпало. Сега? Какво да правя? Казаха, че ще дойдатъ скоро, но дали ще дойдатъ?

Сега какво да правя? Изправлямъ се до прозореца, потърквамъ прѣстъ по стьклото, за да ми попѣе, но бързо се дръпвамъ. Много нѣща сж ми омръзнали... О, Боже, Господи! Колко е часътъ? Той нарежда нѣщо на стената съ махалото си, но нищо ми не казва. Хе, трѣбва да порастна — чакъ тогава ще познавамъ часовника.

Часовникътъ реди старата си пѣсень. Азъ се заслушвамъ и виждамъ, че цѣлата стая е изпълнена съ тая пѣсень! Отивамъ въ другата стая — сжщото се чува, отивамъ въ третията — сжщото! Чудно, чудно нѣщо!

Но минаватъ нѣколко минути, и азъ преставамъ да се чудя. Сѣщамъ се за кубчетата. Ха, ето тая игра е най-добрата! Азъ се покатервамъ по стола и вземамъ кутията отъ лавичката. Вижъ ти каква хубава работа!

Започвамъ да редя. Всичкитѣ фокуси

съ кубчетата съмъ правилъ много пжти и затова бързо ги оставихъ...

Какво да правя сега? Обикалямъ пакъ стаитѣ и ми се доплаква. Да заплача ли? Ще заплача! Защо не? Азъ тука съмъ съвсемъ самичкътъ! Нѣма никой! Ще заплача, защото вчера мама ме би, загдето съмъ бъркалъ съ ржце въ мармелада. Защо ме би? Азъ плачехъ, а тя пакъ ме биеше! Защо, ха? Че какво като съмъ бъркалъ въ мармелада? Ето на — ще заплача! Усѣщамъ, че аха — ще ревна, но изведнажъ си казвамъ: — Пъкъ защо да плача, когато мама я нѣма? Кому ще дожалѣе, като заплача? На столоветѣ ли? На масата ли? Да плачешъ, ама да те чуе нѣкой, пъкъ то — реви колкото искашъ — нѣма полза!

Една муха кацна на масичката. Не е ли добре да я хвана? Да, ще я хвана. Дигамъ вежди, насочвамъ ржка да я хвана, но тя хвърква. Нека хвъркне.

Сѣщамъ, че съмъ огладнѣлъ. Ами сега? О, страшно огладнѣхъ! И като разбрахъ, че всичко, което е за ядене, мама го е заключила, азъ вече бѣхъ готовъ да зарева съ всичкия си гласъ... Азъ знамъ, че въ долапа има половинъ кокошка, кашкавалъ, сирене, парче отъ вчерашния тутманикъ, маслинки, охъ... охъ... охъ...

Отивамъ при долапа и дърпамъ, но